

แหวนหมั้น

บทที่ 6

รถคันเล็กพุ่งตรงไปข้างหน้าด้วยความเร็วค่อนข้างสูง หญิงสาว ขับรถด้วยความมั่นใจในท่าที่ตามสบาย ชลิตมองไปหน้าอ่อนล่อพริ้มเพราที่แย้มยิ้มด้วยความรู้สึกพึงพอใจ ผู้หญิงแบบนี้แหละที่เขาชอบสวย มั่นใจ ฉลาด และที่น่าทึ่งอีกอย่างหนึ่งก็คือบุคลิกเรียบร้อยสงบ สාරวมของเธอ

ผู้หญิงที่เขาชอบทุกคน มีจุดให้เขาดูแคลนได้เสมอ แต่เขามีได้ใส่ใจ และยังไม่เคยคิดจะจริงจังกับใคร พวกเขาล้วนแต่เป็นทางผ่านให้เขาได้บันเทิงใจในช่วงระยะหนึ่งๆ เท่านั้น และหญิงสาวผู้นี้ก็ถูกรวมไว้ในกลุ่มนี้ กลุ่มที่จะให้ความบันเทิงแก่เขาชั่วคราวช่วยยาม

“รถนี้ของคุณหรือ เอమ్มี่”

เขาพูดภาษาอังกฤษคล่องปาก รวากับมันเป็นภาษาที่เขาใช้มาตั้งแต่เกิด เธอตอบว่า “ใช่ค่ะ ชื่อเมื่อปีก่อน คุณชอบไหม”

“ชอบซี เป็นรถที่แพงมากนี่นะ”

“ค่ะ แพง” เธอไม่มีแก้ใจจะภาคภูมิใจ

เมื่อพี่ชายรบเร้าจะซื้อรถคันนี้ เธอคัดค้านอยู่แต่ผู้เดียว แล้วก็เป็นผู้ขายแพ้ ดูๆ เหมือนกับว่าเธอเป็นคนขวางโลกอยู่แต่ผู้เดียวในบ้าน

“แต่คุณก็ซื้อได้”

เธอเพียงแต่ยกไหล่ ด้วยไม่อยากจะนึกถึง

ชายหนุ่มคิดว่าเธอคงจะมีรายได้พิเศษมากมาย ก็เธอสวยสะอาดน่าพริ้มเพราออกอย่างนี้ ลูกค้าของเธอแต่ละราย ล้วนเป็นนักทองเทียวที่ร่ำรวย พวกเขาคงประเคนให้เธออย่างน่าพอใจ

แต่เขาก็คิดว่าคุ้ม

หากได้เธอมาอยู่ข้างกาย คงจะนานที่เดียวละกว่าเขาจะเบื่อร่างของเธอจะอบอุ่นนุ่มนวลเพียงใด ลีลาจะลึกล้ำแค่ไหน เพียงคิด ชายหนุ่มก็แทบจะอวลความอึดอึดสุขสมอยู่ในความรู้สึกเสียแล้ว

หลังจากใช้เวลากว่าหนึ่งชั่วโมงที่ฟาร์มจะเข้ ทั้งสองก็มาสุดปลายทางที่บางแสน

“น่าเสียดายนะคะ ที่ไม่ได้พาคุณเข้าชมพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ เรามาช้าเกินไป”

หญิงสาวพูด ขณะที่พารถเลียบไปตามถนนริมชายหาด เขาเองเป็นผู้เสนอที่จะนั่ง ณ ร้านอาหารริมทะเลสักแห่ง จิบเบียร์และคุยกับเธอที่จริงแล้ว เขาเหนื่อยแทนเธอต่างหาก เพราะได้เห็นเธอเดินและพูดคุยอยู่ตลอดทั้งวัน

“ไว้วันหลังค่อยดูก็ได้”

“วันหลัง...” เธอหัวเราะ “คุณคิดว่าคุณจะอยู่ที่เมืองไทยอีกนานเท่าไรคะ”

เขายิ้มอยู่ในหน้า “ก็ไม่แน่นะ อาจจะตลอดไปเลยก็ได้”

เธอหันมามอง “ที่จริงคุณก็คล้ายคนไทย”

“งั้นหรือ” เขาไม่ยอมหลบตา เพื่อทำลายความคิดของเธอ

“แต่... ที่จริงไม่คล้ายนักหรอกค่ะ”

ชายหนุ่มเกือบจะหัวเราะออกมาดังๆ

“สีผิวของคุณไม่เหมือนคนไทย... อีกอย่างหนึ่งก็คือน้ำเสียง”

“อ้อ...” เขาเพิ่งได้คำตอบ ถ้าเขาอยู่เมืองไทยนานไปอีกสักหน่อย ถูกอากาศและแสงแดดย้อมผิว คงไม่เหลืออะไรที่จะอ้างได้ว่า เขาเป็นชาวต่างประเทศ

“คุณมาจากฟิลิปปินส์และกำลังจะกลับฟิลิปปินส์หรือคะ”

เธอชวนคุย และถ้าเขาตอบรับก็คงไม่วายต้องตอบคำถามเกี่ยวกับประเทศที่เขาไม่รู้จัก

“ไม่ใช่ครับ ผมมาจากสหรัฐ ผมถือสัญชาติอเมริกัน แล้วก็อย่าถามผมเกี่ยวกับประเทศฟิลิปปินส์นะ ผมไม่รู้จะไรหรอก แต่ถ้าจะถามเกี่ยวกับสหรัฐละก็โอเคเลย ผมตอบได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับรัฐที่ผมอยู่”

“ฉันไม่มีอะไรจะถามหรอกค่ะ แต่ถ้าคุณอยากจะเล่า ฉันก็ยินดีที่จะรับฟังนะคะ”

เธอเลือกร้านอาหารริมทะเลที่ผู้คนไม่พลุกพล่าน กำลังย่างเข้าสู่

ฤดูฝน และวันนั้นก็ไม่ใช่วันหยุดราชการ เขาจับเบียร์ที่พราวละอง คลุกเคล้าอยู่กับเกร็ดน้ำแข็งเย็นเฉียบ ใบหน้าแดงเข้มระเรื่อ ปรกกายต่ายาวววมกว่าปกติ

หญิงสาวรู้สึกพึงพอใจอยู่ลึกๆ คิดว่าหญิงอื่นก็คงเป็นเช่นเดียวกัน ที่จะต้องหวั่นไหวไม่มากก็น้อย เมื่อได้มานั่งอยู่ตรงหน้าชายผู้นี้

ความรู้สึกที่ซ่อนไม่ได้ ฉายออกมาจากสีหน้าและปรกกายตาของเธอ

“อีกสักครู่เรากลับกันเถอะนะคะ”

“ไม่ต้องรีบไม่ได้หรือ” สีหน้าคนถามแว่วอน

“นี่เย็นแล้วนะคะ ฉันไม่ชอบขับรถตอนกลางคืนคะ”

“กลัวผมหรือ”

เธอหัวเราะ มองเมินไปจากสายตาของเขา

“หรือว่าไม่กลัว” เขาแหย

“กลัวค่ะ”

“ถ้างั้นก็ค้างที่นี่กันสักคืนหนึ่ง พรุ่งนี้ก็หายกลัว”

“ไม่ได้หรอกค่ะ” อีกฝ่ายตอบยิ้มๆ

“ทำไมล่ะ เอมมี...เถอะนะ...” เขาออกด้ออัน

ใจเธอเริ่มต้นไม่เป็นจังหวะ ก็เธอรู้ดีมาแต่แรกว่านายคนกรุ่มกริม เจ้าชู้มาดหมายสิ่งใด เธอเตือนตัวเองอยู่แล้วว่ามันเป็นเรื่องอันตรายที่จะพาตัวเองเข้ามาพัวพันกับเขา แต่ว่าอะไรบางอย่างจุดเร้าเธอ อะไรบางอย่างที่มีอำนาจเหนือจิตใจ และมันยากที่จะอธิบาย

ที่ชายหนุ่มมองเห็น ก็เป็นเพียงรอยยิ้มกับสีหน้าชัดเจน

“ทางบ้านจะเป็นห่วงฉันคะ”

“ก็โทรไปบอกซิ”

“บอกว่ายังไงดีคะ”

“บอกว่าคุณติดงานอยู่ที่นี่”

“อยู่กับลูกค้าหนุ่มรูปหล่อเพียงสองต่อสอง...”

“ก็อย่าพูดอย่างนั้นซิ”

“ฉันไม่ชอบพูดปดนี่คะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ต้องพูดเลย”

“เขาก็ต้องถามอยู่ดี”

“หมายถึงแฟนคุณด้วยละซิ” เขาหยิ่งเสีง

หญิงสาวหัวเราะ “ไม่ใช่หรอกค่ะ... แม่ พี่ชายกับน้องสาวต่างหาก”

เขามองเธอตรงๆ “แต่คุณก็มีแฟนแล้ว”

“ค่ะ มีแล้ว” เธอผลอตะเตะที่สร้อยร้อยจี้รูปหัวใจยิ้มๆ

ชายหนุ่มมองตาม “เขาไม่ว่าหรือกับงานที่คุณทำ”

“ไม่ว่าค่ะ ที่จริงเขาไม่รู้ เขาอยู่เมืองนอก ไปเรียนต่อ”

“อ้อ” เธอตอบตรงจนเขาแปลกใจ

เอมอมรเองก็สงสัยว่าแล้วเขาเล่า มีใครหรือยัง ผู้หญิงของเขา คงไม่ใช่ปฤชชนคนธรรมดา แต่จะต้องล้ำเลิศทั้งรูปสมบัติและคุณสมบัติ ไม่เช่นนั้นจะสามารถผูกใจเขาไว้ได้อย่างไร

แต่ว่าเขาก็คงผ่านผู้หญิงมาแล้วไม่น้อย และเธอไม่คิดว่าเขาจะจริงจังกับใครง่ายๆ ความจริงแล้วผู้ชายแบบเขาไม่เคยอยู่ในรสนิยมของเธอเลย แต่จะพูดให้ถูกก็คือ เธอไม่เคยมีรสนิยมเกี่ยวกับผู้ชาย เพราะผู้ชายคนเดียวในชีวิตของเธอก็คือสิทธา ซึ่งรู้จักกันมาตั้งแต่เธอยังเป็นเด็ก สิทธาเป็นเหมือนพี่ชายที่แสนดี สุภาพ อ่อนโยน มีความรับผิดชอบ และห่างไกลโดยสิ้นเชิงกับคำว่าเจ้าชู้

เธอหมั่นกับสิทธาด้วยความเต็มใจ คิดว่าตนรักสิทธาโดยไม่เคยรู้จักความรักซึ่งคู่รักจะพึงรู้สึกต่อกัน เธอนึกเพียงว่าสิทธาจะเป็นหัวหน้าครอบครัวที่อบอุ่นมั่นคงตลอดไป

ก็ความรู้สึกแปลกๆ ที่เกิดขึ้นกับเธอในช่วงเวลาสองสามวันมานี้ เธอเคยมีมาก่อนเสียที่ไหน ชายหนุ่มผู้นั่งอยู่ตรงหน้าคนนี่เพิ่งจุดมันให้เกิดขึ้น นำความแปลกใหม่มาสู่จิตใจเธออย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน

“สร้อยนั้นสวยดีนะ”

เขาชี้ที่คอเธอ หญิงสาวจับโลหะรูปหัวใจขึ้นมาดู “ค่ะ”

“ขอดูหน่อยซิ” เมื่อเธอเฉยเขาก็รีบคว้า “ขอดูหน่อยนะครับ...”

เป็นครูเธอจึงตัดสินใจถอดออกส่งให้

“หวงจริงนะ...!”

หญิงสาวหัวเราะ

“แฟนให้หรือ...” เป็นคำถามที่ไม่มีคำตอบให้ได้ยิน

ปลายนิ้วรูปสวยพลิกบริเวณตัวจีไปมา หัวใจเล็กๆ สองดวงเรียงซ้อนกัน เชื่อมไว้ด้วยเพชรเม็ดเล็กนํ้างามแวววาว เขาพลิกดูที่ด้านหลัง เห็นตัวหนังสือจิวๆ สลักละเอียด 'ใจเราอยู่คู่กัน'

“จะอ่านออกหรือคะ”

เธอเข้่าขำๆ กับท่าเข้่มมองของเขา ชายหนุ่มยิ้มเจื่อนๆ

“นั่นสิ เขียนไว้ว่ายังไง”

“ไม่มีความหมายอะไรหรอกคะ”

เธอแบมือยื่นออกไป ทว่าชายหนุ่มแก้งหงอนสร้อยนั้นลง กระเป่าเสื้อหน้าตาเฉย

“แน่...” เธอร้อง

“บอกก่อนสิ”

“Our hearts are joined” เธอพูด

“อ้อ...”

“จะคืนให้ฉันได้หรือยังคะ”

“ยังหรอก” เขาโยกโย้ “ขอเก็บเอาไว้สักประเดี๋ยวนึงก่อน”

“คุณชอบแก้งคนด้วยหรือคะ”

“บางคนก็น่าแก้ง..!”

บางที่เขาอาจอยากให้เธอเข้าไปลुकปล้ำยื้อแย่งเอาถึงเนื้อถึงตัว กระมัง หญิงสาวคิดอย่างขบขัน ไม่มีทางหรอก...

ตลอดการเดินทางกลับ เธอยังคงพูดคุย ไม่ได้เอ่ยถึงสร้อยเส้นนั้นเลย หวังว่าเขาจะเลิกสนใจและคืนให้เธอง่ายๆ

เธอนำรถมาจอดในบริเวณโรงแรมเมื่อเวลาใกล้ดึก

“พอใจกับการท่องเที่ยววันนี้หรือเปล่าคะ มิสเตอร์ชาร์ลส์”

“พอใจสิ ผมมีความสุขมาก” ดวงตาเขาเป็นประกายระยับ

“ทานมื้อดึกกับผมนะ เอมมี”

“อย่าเลยคะ ฉันคิดว่าคุณคงจะเหนื่อยมากแล้ว”

“ผมไม่เหนื่อยเลย ยังสดชื่นแข็งแรงดีร้อยเปอร์เซ็นต์”

“แต่ฉันเหนื่อยนี่คะ แล้วก็มอมแมมมากด้วย ที่ฉันต้องการที่สุดเวลานี้ ก็คืออาบน้ำสระผมแล้วก็นอนคะ”

“ได้สิ” เขาตอบแพรวพราว เหยียดนิ้วชี้ตรงไปยังชั้นบนของอาคารโรงแรม “ที่ข้างบนนั่นไง”

เธอหัวเราะเบาๆ ขบขันแต่ก็ใจสั้นไม่น้อย

“ไม่ได้หรอกคะ ฉันเลิกงานแล้ว”

“น่า...นะ” เขาออกอ้อน กุมมือเธออย่างถื่อวิสาสะ “นะครับ”

สัมผัสนั้นก่อให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นวาบ เธอได้แต่ดึงมือหนี ยิ้มและส่ายหน้า บอกความตั้งใจที่มั่นคง

“ไม่คะ”

ชายหนุ่มนิ่งมองแล้วก็ถอนใจ

“งั้นก็...”

เขาขยับตัว หยิบกระเป่าธนบัตรออกมาเปิด ดึงธนบัตรออกมา ปีกหนึ่ง ใส่ลงในช่องใส่ของใกล้มือ หญิงสาวกระดากเกินกว่าจะกล้มมอง เขามองเธอด้วยประกายตาคมวาวราวกับจะสะกดให้เธอเปลี่ยนใจ

“ไม่เปลี่ยนใจแน่ใช่ไหม”

“ไม่คะ” เธอตอบยิ้มๆ

“จะว่ายังไงถ้าผมจะขอกู้คืนในทีหลัง”

เธอยังไม่ทันตอบ เขาก็จับศีรษะของเธอโน้มเข้าหา แล้วบรรจง ทาบที่ริมฝีปากลงอย่างนุ่มนวล

เธอตัวแข็ง ตะลึงอยู่กับที่ ชาวูบไปหมดตลอดทั้งร่าง

จูบ...นี่หรือจูบ...

ทว่ามันหาได้แปลกประหลาดสำหรับเขาไม่ เธอยังทันได้ยินเสียงลมหายใจทอดถอนอยู่ใกล้ๆ ก่อนที่เขาจะถอยออกไป พุดเสียงขรั้ม

“ราตรีสวัสดิ์นะ เอมมี”

ร่างสูงเปิดประตูรถก้าวออกไป และทันทีที่เธอนึกได้ก็รีบทวงถาม

“เดี๋ยวกะ สร้อยของฉันล่ะคะ”

ชายหนุ่มยิ้มอย่างเป็นต่อ ทำไม่รู้ไม่ชี้ พยักหน้าไปยังปีกธนบัตร

“ผมจ่ายรวมไว้ที่นั่นแล้ว”

“แต่นั้นไม่ใช่สำหรับขายนะคะ”

“ผมอยากได้เป็นที่ระลึก ผมให้ราคาสูงมากด้วยนะ”

“งั้นคุณก็ขาดทุน เพราะมันไม่มีราคาสักเท่าไรเลย แต่ว่ามีค่าทางจิตใจต่างหาก”

“นั่นชียิ่งดี” เขายิ้มยั่ว “แต่ถ้าผมจะคืนให้คุณนะ ถ้าคุณอยากได้ ก็ตามไปเอาที่ห้องซี”

แล้วโดยไม่ฟังเสียง เขาหันหลังเดินดุ่มจากไปอย่างรวดเร็ว

เอมอมรมองตามร่างสูงใหญ่ที่เดินจากไปอย่างอ่อนใจ ตัดสินใจ ไม่ถูกว่าควรจะทำอย่างไรดี สร้อยเส้นนั้นไม่ใช่ของที่มีราคามากมาย แต่มันก็เป็นของที่ลึกลับตั้งใจมอบให้ และเธอสวมติดตัวมาเป็นเวลานาน จนรู้สึกเหมือนกับว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของตัวเธอไปแล้ว

เขาจะคืนให้ถ้าเธอตามไปที่ห้อง เธอรู้ดีแต่แรกว่าเขามาดหมายอะไร และรู้ด้วยว่าเขาคิดว่าเธอจะต้องยินยอมง่าย ๆ

ถ้าเธอตามขึ้นไป เขาจะเชื่อหรือว่าเธอเพียงแต่อยากได้สร้อยคืน และเขาหรือจะยอมคืนให้หากไม่ได้อย่างอื่นจากเธอก่อน

เธอคิดอย่างวุ่นวายใจ หงุดหงิดระคนขบขัน

“คนบ้า คิดว่าผู้หญิงไทยใจง่ายนักหรือ”

เหลือบดูธนบัตรปีกนั้น มันเป็นธนบัตรดอลลาร์ทั้งสิ้น เธอหยิบขึ้นมานับ ตีค่าเป็นเงินไทยได้เกือบห้าหมื่นบาท

“บ้าจริง” เธอกระแทกกระทั้นปีกธนบัตรกลับลงที่เดิม มันมากเกินไปที่จะเป็นค่าบริการนำเที่ยวธรรมดา และแน่นอนเขาคงได้จ่ายค่าตัวเธอไว้ล่วงหน้าแล้วด้วย

เธอจะคืนเงินให้เขา เธอตั้งใจไว้เช่นนั้น แต่จะต้องไม่ใช่ในคืนนี้ เพราะหากว่าเธอตามขึ้นห้องไป เขาจะเข้าใจเจตนาของเธอเป็นอื่นไปไม่ได้ คิดได้ดังนั้น เอมอมรมก็ตัดสินใจนารถเล่นออกจากที่และมุ่งตรงกลับบ้าน

หญิงสาวมีงานแต่เช้าในวันรุ่งขึ้น จากบริษัท เธอต้องไปกับคณะทัวร์ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับโรงแรมแห่งนั้น พอมีเวลาว่างเธอก็โทรศัพท์ไปที่ห้องพักของเขา แต่ว่าไม่มีใครรับสาย เธอลองซ้ำอีกในตอนค่ำ เขาก็ไม่ได้อยู่ในห้องเช่นกัน

เธอไม่แปลกใจ คนหนุ่มอย่างเขาคงไม่ได้มาเมืองไทยเพื่อขลุกอยู่ในห้องพัก เธอตั้งใจไว้ว่าวันรุ่งขึ้นจะไปพบเขา ถึงเวลานั้น อารมณ์ที่คุกรุ่นของเขาคงได้บรรเทาเบาบางลงไปบ้างแล้ว และคงจะพูดจากันเข้าใจได้ง่าย

แล้วหากว่าเขากลับไปแล้วละ หญิงสาวอดใจหายไม่ได้ บอกไม่ถูกว่าในส่วนลึกนั้นเธอเสียใจสิ่งใด สร้อย หรือว่าคน เธอไม่รู้ อะไรเกี่ยวกับเขาเลย คำที่ไม่เคยละลาบละล้งถามเรื่องส่วนตัวของลูกค้า เธอจะรู้ก็ต่อเมื่ออีกฝ่ายหนึ่งพูดเท่านั้น และชายหนุ่มผู้นั้นก็แทบจะไม่ได้พูดอะไรเกี่ยวกับตัวเองเลย

ผิดกับจอห์น หนุ่มอเมริกันผู้นั้น เธอได้พบและกลายเป็นสนิทสนมกัน โดยที่เขาและครอบครัวได้ใช้บริการนำเที่ยวซึ่งเธอประจำอยู่ เขาและครอบครัวนั่นเองที่เป็นผู้เล่าถึงอาการของโรคจิตประสาทและความอ่อนแอในอารมณ์ที่เขาเป็น เขายอมรับในสิ่งที่ตนเป็นอย่างกล้าหาญ และกำลังอยู่ในระหว่างการเยียวยารักษา ที่เขาต้องการก็คือความอบอุ่น อ่อนโยน เห็นใจ เข้าใจและเอาใจใส่ และเมื่อเธอให้ได้ เธอก็กลายเป็นเพื่อนกับครอบครัวของเขาไปตลอดช่วงเวลาที่พวกเขาพักอยู่ในประเทศไทย

เอมอมรม มีธุระที่สถาบันการศึกษาในเช้าวันรุ่งขึ้น พอว่างในเวลาบ่าย เธอก็โทรศัพท์ไปที่โรงแรม ห้องของชายหนุ่มไม่มีใครรับสาย โอเปอเรเตอร์จึงแนะนำให้เธอติดต่อสอบถามกับฝ่ายทะเบียนลูกค้า

“มิสเตอร์ชาร์ลส์ เอส วัตต์ ค่ะ ห้อง 455”

“ห้อง 455 มิสเตอร์ชาร์ลส์ เอส วัตต์ หรือคะ” เสียงจากปลายสายถามกลับมา

“ค่ะ ใช่”

อีกฝ่ายเงิบไปเป็นครู่ มีแต่เสียงคลิกๆ ดังมาตามสาย ฝ่ายนั้นกำลังค้นหาจากคีย์บอร์ดเครื่องคอมพิวเตอร์

แล้วสิ่งที่ได้ยิน ทำให้เธอมีนงงราวกับถูกช้อนทุบ

“ห้อง 455 มิสเตอร์ชาร์ลส์ เอส วัตต์... คุณชิลิต สิริวัฒน์...

คนเดียวกันนะคะ... เฟิงเซ็คแฮร์ทเมื่อเที่ยงนี้เองคะ”

หญิงสาวยิ้มนง ตัวชา

ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่ากล่าวตอบอีกฝ่ายไปว่าอะไร.....